

Publicerad 2012-02-02 08:15 av Algotezza

Slutet gott... eller...?

Bokslukaren – antingen-eller är mitt både-och

Jag har alltid ogillat livets antingen-eller. Politiskt aktiva i min närhet ville alltid få mig att välja sida: ”Den som inte är med oss är emot oss!” Men jag var inte alls pigg på att tvingas ta ställning inom ett område som jag inte var det minsta intresserad av. Jag kallades feg och ryggradslös, en som vände kappan efter vinden. Ja, så var det kanske. Vad vet jag…

Detta antingen-eller började smyga sig in på de flesta av mitt livs områden. På mitt jobb på biblioteket var det allt oftare antingen-eller-ultimatum jag ställdes inför. ”Antingen går du med i facket eller får du finna dig i en sämre löneutveckling.” Facket intresserade mig lika litet som politiken. Det som verkligen låg mig varmt om hjärtat var böcker, ju äldre och dammigare, desto bättre. Det var att vistas bland böcker, i synnerhet i magasinet i källaren som gjorde mitt liv värt att leva. Boklånare lämnade mig mer eller mindre likgiltig. Jag kunde smeka gamla halvfranska band som om de vore mina husdjur. Hade det varit möjligt hade jag matat dem. Nu fick det räcka med att kittla dem en smula över ryggen. Mina favoriter var böcker som sällan eller aldrig lånades ut och som var härligt dammiga. Jag aktade mig noga när jag klappade dem så att allt damm inte försvann från dem. Det var min gudomliga ambrosia. De allra äldsta böckerna var som mina förfäder, som om jag en gång i tiden själv varit en bok, av andra böcker född.

Så hamnade jag i ännu ett antingen-eller: ”Antingen ser du till att vara mer förändringsbenägen eller blir du uppsagd!” Så upprepades hotet från antingen-eller. Jag längtade ihjäl mig efter ett alltomfattande både-och där jag skulle slippa välja. Då kunde jag strunta i alla antingen-eller och vila tryggt i mitt både-och.

Jag fann en dag lösningen på mina problem. Det var bara att överdriva vissa sidor av min befintliga personlighet för att uppnå mitt mål. Jag skulle vara både galen och normal. Det var lösningen, det var det hägrande målet som nu skulle bli verklighet. Jag jublade i mitt inre! Detta var helt enkelt för bra för att vara sant, denna geniala lösning! Men nog var det sant alltid. Det var bara att fortsätta vandra på den redan inslagna vägen. I rena lyckan att ha löst alla mina problem som genom ett trollslag slickade jag upphetsat av dammet på en Doré-Bibel i Karl XII:s översättning i helfranskt band.

Jag hade i och för sig alltid varit en smula udda i min ensamhet, men nu gick jag helhjärtat in för det. Hemma och i min ensamhet i bibliotekets djupa källarvalv, kunde jag odla vilka galenskaper som helst och samtidigt uppträda helt normalt inför andra. Kontrasten mellan mitt hemliga ensamliv och mitt offentliga var kittlande och gjorde min tillvaro långt intressantare än någonsin tidigare. Jag hade gjort mitt livs grundläggande val – äntligen! – och fortsättningsvis behövde jag inte ägna en tanke åt alla krav på att välja som ställdes. Det var bara att fördjupa galenskapen å ena sidan och odla mina sociala sidor å den andra, vara trevlig och socialt kompetent utåt. Äntligen var jag lycklig – jag hade kommit hem, jag vilade i mig själv, både i galenskapen och i normaliteten. Det var en härlig tid. Jag hoppades den skulle vara för alltid.

Efter ett tag märkte jag en ny fara strax under horisonten: jag började allt oftare glida in i ett varken-eller-tillstånd. Det som hotade var varken-ellers tomhet, att jag skulle bli varken normal eller galen. Det var en oroande känsla. Jag trodde jag skulle dö. Jag letade febrilt efter en lösning. Kanske skulle det lösa sig, bara jag höll ögonen öppna på de chanser livet kunde sända i min väg. Det var inte mycket jag bad om, ett halmstrå bara så jag kunde fortsätta i mitt sköna både-och-tillstånd.

Men en dag hände det. Jag var som vanligt nere i källaren och låtsades hålla på med något slags arkivarbete. I själva verket höll jag på med fullständigt onämnbare aktiviteter tillsammans med mina vänner, böckerna. Jag hade fått syn på en bok högst upp i en hylla, en som undgått mig dittills. Den såg ljuvligt gammal och dammig ut. Den måste jag absolut ha, bläddra i och smeka!

Hyllstegen hittade jag inte så jag började använda hyllans plan att kliva upp på. Först gick det bra men sedan vickade hyllan till, jag föll ned och fick alla böckerna över mig i ett moln av damm. Det gjorde ont i huvudet och det var säkert några brutna revben också, där jag låg och kravlade på det grå betonggolvet.

Men det hade inte bara hänt något på det kroppsliga planet utan även på det själsliga och känslomässiga. Under hela mitt tidigare liv hade jag varit ointresserad av sexuella aktiviteter och hade betraktat mig som helt asexuell och varit nöjd med det. Det hade inte funnits något intresse ens under min tonårstid, vare sig för det egna eller för det motsatta könet. Jag hade haft ett hyfsat bra liv ändå. Men när jag fortfarande befann mig under bokhögen hade något hänt. Förmodligen hade jag fått en liten hjärnskakning. Den hade i alla fall väckt mitt sexuella lustcentrum. Jag blev som man sade förr kättjefull – men idag säger de flesta helt enkelt kåt. Det var en helt annan känsla än att smeka och slicka gamla dammiga böcker.

Min känsla och aptit var ohejdbar. Snart hade jag som man säger slätat över alla tanterna i personalen. Ålder spelade ingen roll, jag var inte kräsen. Böckerna var fortfarande centrala i mitt liv men hade nu på sätt och vis fått konkurrens via ett nytt intresse. I allt vidare cirklar gick min jakt. Till slut var jag mätt på vad kvinnor kunde göra för mitt kärleksliv. Nu stod det manliga könet i tur.

En dag mellan varven i sänghalmen befann jag mig i åter i bibliotekets källare. Jag hade fått syn på en bok, en helt ny bok visade det sig så jag förstod inte varför den hamnat där. Den var något lockande, rentav förföriskt med den. Det var en novellsamling av en författare vars namn var okänt för mig. Jag började bläddra i den på måfå för att se om jag skulle fastna för någon text.

Jag fann till slut en novell – den liksom uppenbarade sig för mig. Den hette ”Bokslukaren – antingen-eller är mitt både-och”. Med stigande förvåning och förtjusning märkte jag att den handlade om – mig! Hur kunde det hänga ihop? Hur kunde en vilt främmande person veta något om mig och mitt liv!

Jag läste med stigande intresse och viss fasa. Orden drog mig med sig. Det var en exakt skildring av mitt liv. Jag läste och läste. Det var på en gång skrämmande och fascinerande. Jag kände mig mer och mer som en dimma eller spöke. Den sög bokstavligen in mig bland orden och…

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Algotezza med Poeter.se id #2040 innehar upphovsrätten